

er ufravigelig, ikke er peremptorisk, men af den Betsaffenhed, at den kun giver Regel for, hvad der skal gælde, for saa vidt Parterne ikke selv have vedtaget noget. Hovedtingen er, at Loven opstiller en i og for sig naturlig og forstaaelig Regel, som skal gælde, for saa vidt Parterne ikke blive enige om noget andet. Dersom de enkelte Parter maatte mene, at en Lovs almindelige Regel i det enkelte Tilfælde maatte ikke fuldt vilde svare til, hvad de anse for heldigt og rigtigt, have de paa de fleste af Lovens Omraader fuld Frihed til at vedtage noget andet; men den Omstændighed, at Loven indeholder en bestemt Regel, fører da ogsaa det gode med sig, at de paagældendes Opmærksomhed for Sagen derigennem bliver vakt, og at de blive opfordrede til udtrykkelig at vedtage noget andet, hvis de ikke føle sig tilfreds med Lovens Regler. Med disse Ord skal jeg anbefale Lovforslaget til Tingets velvillige Overvejelse.

Bøffen: Jeg tager neppe fejl, naar jeg antager, at de allerfleste af Tingets Medlemmer ere i nogen Forlegenhed med, hvorledes denne store og vigtige Sag rettest bør tages fat. Det er vistnok en Sag, som paa den ene Side fortjener den allerstørste Opmærksomhed, og som derfor ikke bør fejles af og behandles med en Harefod, men paa den anden Side er der vistnok ogsaa en Tilbøjelighed til at gøre, hvad dette Ting formaar, for at indfri det Ønske, som nu blev udtalt af det ærede Medlem fra Viborg (Klein) om, at der kunde være Udsigt til at føre denne Sag igennem om muligt i denne Samling, og Vejen dertil vil jo naturligvis være, sat man indskrænker sig til saa saa indgribende Forandringer, som muligt. Det andet Ting har væsentlig kun villet lidt ved Lovforslaget, og det er da heller ikke unaturligt, at Detailbehandlingen finder Sted her i Salen, hvor vi have den Ære at have det ærede Medlem, som nu satte sig, og som vistnok kan betragtes som denne store Sags egentlige Fostersøder. Jeg vil nu altsaa fra et Lægemandsstandpunkt udtale nogle Bemærkninger, idet jeg for øvrigt tror at have Anledning til at beklage, at vi her i Tinget savne Repræsentation for de store vigtige Interesser, som denne Sag nærmest omfatter. Ligesom det i det hele taget maa beklages, at de næringsdrivende, hvad enten de ere paa Sjø eller Land, lidt efter lidt ere forvundne af vore Rækker, saa vilde det ved denne Lejlighed have været af særlig Interesse at have Sæmandstanden ogsaa repræsenteret af praktiske Mænd. Det ærede Medlem fra

Viborg har jo allerede gjort opmærksom paa, at vi her staa over for en Lovgivning, der i væsentlige Henseender kan betragtes som ny, idet de nuværende Retsregler for en stor Del hvile paa Christian den 5tes danske Lov og paa den Retspraksis, som efterhaanden har udviklet sig; det gælder ikke om samtlige Afnit af Loven, men for store vigtige Dele deraf. Saa meget mere Interesse har det ogsaa, at dette Lovforslag ledsages af Forklaringer, som man næppe ellers har Lejlighed til at se, Lovforslagets Motiver ere jo saa grundige og omfattende, at man ved at gennemlæse dem faar det Indtryk, at der deri vistnok er sagt omtrent alt, hvad der kan siges om denne Materie. Emnet er behandlet med en Grundighed og Videnskabelighed, som man kun har Anledning til at anerkende. Tillige skal jeg føje til for ikke at skræmme ærede Medlemmer fra at give sig i Kæft med dette udsørgede Værk, som det er, at det tillige er affattet paa en Maade, som gør det let læseligt — om jeg end ikke vil kalde det for ligefrem Morstabslæsning. Der er vist en almindelig Samstemning om, at et Arbejde, hvilende paa dette Grundlag, ikke bør angribes i sit System, og at altsaa de Bemærkninger, som der kan være Anledning til at fremkomme med, nærmest ville komme til at dreje sig om enkelte Detailler. Maaden, hvorpaa Sagen er forberedt, har, som den ærede sidste Taler har gjort Rede for, været den, at det er udgaaet af 20 Mars Arbejde i de forskellige Kommissioner og særlig den skandinaviske Kommission, og med det Formaal for Øje at skabe den størst mulige Overensstemmelse mellem de tre nordiske Landes Sølve.

Det ligger derfor ganske nær ved første Behandling af Sagen at gøre opmærksom paa de Punkter, hvor dette Djemed ikke er opnaaet, hvor der altsaa viser sig Uoverensstemmelse imellem de nordiske Landes Lovgivning, saaledes som Søloven er vedtaget i Sverige, og saaledes som den ventes vedtagen i Norge, i Forhold til det Forslag, som her foreligger. Det er ikke mange Punkter, men for øvrigt enkelte Ting, som ikke ere væsentlige, og da vi her staa over for Punkter, hvor Hensynet til Overensstemmelsen mellem de tre Landes Lovgivning vilde føre til, at vi maatte gøre Ændringer i det foreliggende Lovforslag, saa tror jeg, at allerede i dette Hensyn kan man finde Berettigelse til at paapege disse Uoverensstemmelser, gøre opmærksom derpaa og saa lade det blive Genstand for nærmere Overvejelse, om man vilde foretrække den Affattelse, som nu allerede er sat i Værk i Sve-